

Hoofdstuk 1

Vivian

Zenuwachtig bel ik aan. Het is een ouderwetse bel, die past bij het huis. Hoe zal hij reageren? Ik wacht en wacht nog wat langer. Niemand doet open. Zouden ze niet thuis zijn? Ik druk nog een keer op de bel, nu wat langer. Ineens gaat de deur met een grote zwaai open. “Viv? Ben jij dat?” Erik staat in de deuropening en kijkt me verbaasd aan. “Wat doe jij hier?” Ik recht mijn schouders. Niet helemaal de reactie waar ik op gehoopt had, maar wat had ik dan verwacht? Ik heb hem al meer dan tien jaar niet gezien.

Hij gaat met zijn hand door zijn haar. Op de achtergrond hoor ik een vrouwenstem. “Wie is daar?”

Achter Erik verschijnt een vrouw. Hij doet een stapje opzij zodat ze me kan zien. Ze bekijkt me van top tot teen.

“Dit is Viv, mijn...”

“Een zus? Werkelijk Erik?” Daarna draait ze zich om en loopt naar binnen. Niet lang daarna hoor ik een deur die met kracht wordt dichtgetrokken. Verbaasd kijk ik naar Erik. “Wie was dat?”

Erik laat een diepe zucht horen. “Dat? Dat is Kim.” Hij slaat zijn armen om me heen en geeft me een stevige knuffel. “Leuk om je te zien. Kom binnen.”

Dat klinkt al iets beter. Erik gaat me voor naar de woonkamer.

“Kim is je vriendin?”

“Nee.” Erik kijkt naar de deur.

“Niet? Maar...”

Afwezig wijst hij naar een bank. “Ga zitten. Vind je het heel erg wanneer ik eerst even naar haar toe ga? We zaten midden in een eh discussie.”

“Natuurlijk geen probleem. Ik...”

Erik heeft zich al omgedraaid en loopt met grote passen de kamer uit. De deur van de kamer naar de gang blijft open. Rusteloos loop ik door de kamer. Ik zie nergens speelgoed of een box, helemaal niets dat de aanwezigheid van een kind verraad. Ik hoor stemmen en begrijp dat Erik en Kim in een kamer zijn die tegenover de huiskamer ligt. Ik blijf voor een boekenkast staan die naast de deur naar de gang staat. Ik probeer mezelf af te leiden door de titels van de boeken te lezen, maar Erik en Kim praten behoorlijk hard en dus hoor ik bijna letterlijk wat ze zeggen.

“Gaat het?” Dat is Erik.

“Dus je hebt ook nog een zus?”

“Het spijt me. Ik had het je moeten vertellen.”

“Je moet helemaal niets.”

“Natuurlijk wel. Luister...”

Maar Kim laat hem niet uitpraten. “Ik ben klaar met luisteren. Ga weg. Je hebt bezoek.”

“Viv kan wel even wachten. Ik wil dit eerst uitpraten.”

“Er valt niets uit te praten. Ik ben hier en Max is daar en daar kunnen we niets aan veranderen.”

Erik klinkt nu wat zachter en ik kan hem daardoor niet verstaan.

Kim reageert boos. “Ik wil niet voor de rest van mijn leven worden opgesloten.”

“Het is niet voor de rest van je leven.”

“We hadden een afspraak.”

“En daar heb ik me aan gehouden.”

“Samen met Max!” schreeuwt Kim zo hard dat ik schrik.

“Dat kan niet. Dat weet je best.”

“Ik wou dat ik je nooit ontmoet had.”

“Dan was er ook geen Max geweest,” zegt mijn broer doodleuk.

“Laat maar. Dit heeft geen zin.”

“Nee.”

Stilte.

“Waar ga je naartoe?” Hoor ik mijn broer vragen.

“Kennismaken met je zus. Wij zijn uitgepraat.”

Snel loop ik richting de bank. Ik zit nog maar net wanneer Kim de kamer inloopt.

Ik ga staan. We kijken elkaar aan. Haar rode ogen laten zien dat ze gehuild heeft en de donkere wallen eronder dat ze niet veel slaapt. Ondanks dat is ze een mooie vrouw en ik beseft dat het komt door haar uitstraling. Ze is zelfverzekerd en nog iets. Stoer? Ik weet niet waarom ik dat denk, want ze ziet er op en top uit als een vrouw. Ze bekijkt me nauwkeurig. Ik heb het gevoel dat haar niet veel ontgaat. Ik weersta de neiging om mijn T-shirt recht te trekken. Dan glimlacht ze en steekt haar hand uit. “Fijn je te ontmoeten. Ik kan niet zeggen dat ik al veel over je gehoord heb, ik wist niet eens dat Erik ook nog een zus had.”

Ik haal mijn schouders op. “In mijn familie gaat alles een beetje anders dan in andere families, denk ik.”

Kim knikt en zegt niets. Er valt een stilte en ik vraag me af of dit misschien wel een goed moment is om naar mijn neefje Max te vragen.

Tijdens hun ruzie is zijn naam een paar keer gevallen en het enige wat ik daarvan begrepen heb is dat het de voornaamste reden van hun ruzie

was. Voordat ik iets kan zeggen, vraagt Kim: “Wil je koffie?”

“Ja, lekker.” zeg ik.

“Heb je hulp nodig?” Erik is er ook weer.

Waarom heb ik het gevoel dat Erik iets heel anders vroeg? Kim schudt alleen maar met haar hoofd en loopt daarna zonder iets te zeggen de kamer uit.

Erik en ik gaan tegenover elkaar op de bank zitten. We kletsen wat over mijn werk, maar Erik is er met zijn gedachten niet bij. Steeds dwaalt zijn blik af naar de deur waardoor Kim zo even is verdwenen. Wanneer ze na tien minuten weer binnenkomt, zie ik zijn ogen oplichten. Meteen staat hij op om het dienblad van haar over te nemen. Voorzichtig zet hij het op de salontafel.

Wanneer we allemaal voorzien zijn van koffie valt er opnieuw een ongemakkelijke stilte. Ik schuif een beetje met mijn mok op en neer. Ik zou dolgraag naar mijn neefje vragen, maar het lijkt erop dat dit een pijnlijk onderwerp is. Uiteindelijk is het Kim die de stilte verbreekt.

“Waar woon je?”

“In Friesland.”

“Dat is een heel eind hier vandaan.”

Ik knik. “Toen ik van papa hoorde dat Erik, eh ik bedoel jullie, eh nou ja ik hoorde over mijn neefje en toen eh...” Ik stop want ik zie dat Kim moeite moet doen om niet te huilen. Ze slikt en kijkt een andere kant op. Ik bedenk me ineens wat anders. “Het gaat toch wel goed met hem? Ik bedoel...” O god er zal toch niets ernstigs gebeurd zijn? Waarom heeft papa dat niet verteld? Ik kijk naar Erik. Die gaat weer met zijn hand door zijn haar. “Nee, met Max gaat alles goed, hij eh...”

Dan gaat de deurbel. Kim en Erik staan tegelijk op en uiteindelijk is het

Kim die naar de deur loopt om open te doen. Ik hoor mannenstemmen. Ik had alleen Mathijs verwacht, maar blijkbaar heeft hij iemand meegebracht. Erik fronst. “Heb je Mathijs gebeld?”

“Ik heb hem een appje gestuurd dat ik hier bij jou ben. Dat is toch niet erg of wel?”

“Nee, natuurlijk niet. Het is alleen dat, nou ja laat ook maar. Ik begrijp dat je hem ook wilt zien.”

Dat en het feit dat de sfeer hier zo ijzig is, maar dat zeg ik maar niet hardop. Niet veel later word ik opgetild door Mathijs. “Hé, kleine zus, dat is lang geleden.” Hij geeft me een knuffel en daarna een zoen op mijn wang.

“Tja, aangezien jullie nooit naar het hoge noorden komen dacht ik dat ik dan maar naar jullie moest komen.”

“Sorry, je hebt gelijk. Maar we hebben het hier gewoon heel erg druk. Zeker sinds...” Mathijs kijkt naar Kim. “Nou ja, we hebben het gewoon heel erg druk. Hoe gaat het met mama?”

“Z’n gangetje. Bel haar eens, dat zal ze fijn vinden.”

“Zal ik doen.”

Ik hoor een niet zo subtiele kuch. Mathijs kijkt naar achteren. “O ja Daniël, sorry.” Dan doet hij een stapje opzij en ik zie een man staan die ongetwijfeld een heleboel vrouwen spontaan kan laten kwijlen. Wauw, wat een lekker ding. Gelukkig kan ik mijn gezicht heel goed onder controle houden. Ik zet mijn meest koele gezicht op.

“Viv, dit is Daniël, een goede vriend van ons. Daniël, dit is onze kleine zus, dus handen thuis houden.” Hij kijkt dreigend naar Daniël.

Ik zucht inwendig. Alsof ik niet voor mezelf op kan komen. We schudden elkaar de hand en ik pers er een kleine glimlach uit. Daniël kijkt me recht

aan. Ik zie meteen dat hij me doorheeft. Boos kijk ik naar Mathijs. “Dit is niet zomaar een vriend. Hij is lid van jullie ‘clubje’.”

Mathijs haalt zijn schouders op. “Hij is bovenal een vriend.”

“Dus dat doen jullie nog steeds? Zeg dat maar niet tegen mama. Die denkt dat dat allemaal verleden tijd is. Dat jullie daar overheen gegroeid zijn.”

“Viv, wil je er over ophouden. Jij hoort dit helemaal niet te weten.” Erik fronst.

“Ja ja, ik weet het, men-only. Ik neem aan dat Kim ook op de hoogte is?”

Kim zet haar handen in haar zij. “Ja.”

“Nou dan is er toch niets aan de hand?”

“Jullie willen vast ook koffie?” vraagt Kim.

Mathijs knikt.

“Ik help je wel.” Voordat Kim nee kan zeggen loopt Erik al met haar mee naar de keuken.

“Dat is lang geleden. Echt fijn om je weer te zien.” Mathijs kinkt oprecht blij en dat vind ik fijn. Ik moet toegeven dat ik behoorlijk zenuwachtig was. Na meer dan tien jaar alleen maar korte berichtjes, maakte ik me stiekem toch wel zorgen. Ik wil niet aan vroeger denken en daarom vraag ik. “Wat is er met die twee aan de hand?” Ik knik naar de deur waardoor Kim en Erik zo even zijn verdwenen. “En waar is mijn neefje? Ik snap er helemaal niets van.”

Mathijs zucht hartgrondig. “Max is bij pa en Kim is hier en dat is het grote probleem.”

“Heeft Erik Kim haar baby afgepakt?” Ik hoor zelf hoe schril mijn stem klinkt. Ik voel dat ik kippenvel krijg en voel nog zoveel meer dat ik moeite heb om helder te denken.

“Nee, ik heb Max niet van haar afgepakt. Het was haar eigen keuze om hem achter te laten bij pa,” zegt Erik die juist weer de kamer in loopt met twee mokken in zijn hand.

“Keuze?” vraagt Kim die direct achter hem aankomt. “Noem je in het bos wonen zonder contact met de buitenwereld een keuze?” Ze zet de koffiepote zo hard op de tafel dat de koffie eruit klotst.

“Je had daar alles, een zwembad, een bioscoop, een ruimte om...”

Kim laat hem niet uitpraten. “En andere belangrijke dingen zoals familie, vrienden, werk?”

“Jongens, alsjeblieft niet weer die ruzie. Kim, ga zitten. We vinden wel een oplossing, echt.” Mathijs is gaan staan en slaat nu een arm om Kim terwijl hij haar voorzichtig naar de bank leidt.

Ik begrijp nog steeds niet wat er allemaal gebeurd is, maar één ding weet ik wel. “Een baby hoort bij zijn moeder.”

“Vivian!” Erik kijkt me heel boos aan. “Wil je het er alsjeblieft niet inwrijven.”

“Laat me uitpraten. Waarom kan Max niet gewoon hier zijn?”

“Viv, als je niet weet waar het over gaat dan kun je beter je mond houden,” gromt hij.

“Erik, dat is je zus. Hou op met snauwen.” Daniël vindt het blijkbaar nodig om me te verdedigen.

“Ik kan prima voor mezelf opkomen, dank je wel,” zeg ik kribbig tegen hem. Daarna richt ik me weer tot Erik. “Ik weet inderdaad niet wat er allemaal is gebeurd. Ik ben je zus en ik heb via via moeten horen dat ik een neefje heb. Misschien wordt het tijd om mij te vertellen wat iedereen hier blijkbaar al lang weet.”

“Het is een lang verhaal.”

“Ik heb alle tijd van de wereld.” Ik trek mijn benen op en maak het me gemakkelijk op de bank.

“Erik, ze heeft gelijk. Ze is je zus, haar kun je toch vertrouwen?” Kim kijkt gelukkig wat minder boos.

“Natuurlijk vertrouw ik haar.” Erik kijkt naar mij.

Ik knik. Natuurlijk weet ik dat.

“Het begon allemaal ruim een half jaar geleden,” begint Erik.

“Eigenlijk begon het drie maanden daarvoor,” zegt Daniël, “Je weet wel toen we die zendertjes in haar huis plaatsten.”

Mathijs lacht. “Als we helemaal correct zijn begon het negen maanden daarvoor.”

Erik houdt zijn handen op. “Ja, ja natuurlijk begon het toen. Maar dat is nu even niet belangrijk. De problemen begonnen toen Kim haar foute baas in de gaten ging houden en erachter kwam in wat voor smerige zaakjes hij verwickeld was.”

“En dat deed ik alleen omdat jij me dat vroeg,” zegt Kim niet al te vrolijk.

“Omdat jij dingen gehoord had waarvan je zelf ook wel door had dat het geen zuivere koffie was.”

“Als ik dat gewoon genegeerd had, was er niets aan de hand geweest.

Dan had ik nu nog gewoon een baan gehad en dan had ik een prima leven geleid samen met Max.” Ik hoor de snik in haar stem.

“In plaats daarvan was je heel dapper en heeft de politie een grote vis in een heel groot drugsnetwerk kunnen vangen.” Mathijs legt even een hand op haar arm. Het is duidelijk dat deze vrouw, die ik helemaal niet ken, bijna als een zus is voor Mathijs. Blijkbaar hebben zij alle drie al heel veel meegemaakt. Ik slik even. ‘Sterk zijn Vivian’, zeg ik tegen mezelf

zoals ik dat wel vaker doe.

Kim duwt Mathijs' hand weg. "En die baas is vervolgens met de noorderzon vertrokken. Bovendien is zijn compagnon nog net zo groot als eerst. En daarom kan ik niet gewoon samen met Max in dit dorp wonen."

Kim gaat staan en loopt naar het raam.

Ik snap er nog steeds niet zo veel van. Ze vertellen alles zo van de hak op de tak. Toch probeer ik het samen te vatten, gelukkig helpt het dat ik dit voor mijn werk wel vaker moet doen. "Dus jij werkte voor een crimineel zonder dat je dat wist, totdat je iets hoorde wat niet voor jouw oren bestemd was. Je hebt meegeholpen om hem op te laten pakken. En nu ben jij en Max in gevaar omdat het niet gelukt is om het hele criminele netwerk van die man op te rollen?"

Kim draait zich om. "Ja, inderdaad. Dat zou een goede samenvatting zijn, tenminste op hoofdlijnen."

"En omdat je in gevaar bent wil Erik je opsluiten in de Villa van pa, maar jij hebt daar geen zin in..." Ik zie dat Kim zich al schrap zet om zich te verdedigen. Ik hou mijn hand op. "Wacht even, ik ben nog niet klaar. Jij hebt daar geen zin in en dat begrijp ik helemaal." Nu zie ik Erik opveren. Jeetje, dit ligt echt heel gevoelig. "Erik wil dat jullie veilig zijn en jij wilt je vrijheid en op dit moment gaat dat dus niet samen."

Erik gaat weer zitten. "Eh ja, dat is inderdaad wel een beetje het dilemma."

Ik ben even stil want dit is inderdaad niet iets wat je zomaar even oplost, tenzij... "Je wilt zeker ook niet in een andere stad wonen ver van hier. Ik bedoel ik woon op zeker twee uur rijden hiervandaan, dus..."

Kim kijkt me aan. "Het spijt me, ik vind het heel lief van je, maar dat zou zo ongeveer hetzelfde zijn. Mijn familie en vrienden wonen hier. Zij

zouden mij niet op kunnen zoeken en vice versa.”

“Ik snap het.”

Even is het helemaal stil. Een kind hoort beide ouders te hebben. Dat weet ik helaas maar al te goed. “Hé Erik, waar ben jij eigenlijk in dit verhaal? Jij zou dan met haar bij pa gaan wonen?”

“Zoveel mogelijk ja.”

Ik voel me fronsen. “Zoveel mogelijk? Dus niet de hele tijd?”

“Ik moet werken, ervoor zorgen dat ze allebei weer veilig hier kunnen wonen.”

Ik hoor Kim snuiven maar voordat ze iets kan zeggen, zeg ik: “Hoe kun je haar verwijten dat ze haar kind in de steek laat terwijl jij doodleuk elders gaat werken en wonen.”

“Dat is anders.”

“Hoezo dan?”

“Je snapt best wat ik bedoel.”

“Jij denkt dat je het beter kan oplossen dan ik, dat is wat je bedoelt.”

Kim kan zich niet langer inhouden. “Ik ben nu ook een ridder. Ik...”

“Wat zeg je?” Ik ga staan en kijk eerst naar Erik en dan naar Mathijs.

“Jullie hebben een vrouw toegelaten tot jullie clubje?”

Mathijs kijkt naar Erik voor hulp. Die antwoordt: “Het was noodzakelijk, we konden niet anders.”

“En bedankt,” zegt Kim verbolgen.

“Je liep gevaar en je weigerde mijn hulp,” zegt Erik.

“En daarnaast zijn we ook blij met een vrouwelijke invalshoek. We hebben ontdekt dat ze soms best goede ideeën hebben,” zegt Daniël met een ingehouden lach. Hij vindt het blijkbaar reuze grappig, maar ik kan er niet om lachen.

“Viv, ga zitten.” Mathijs zucht. “Wordt het niet eens tijd om te vergeten wat er vroeger is gebeurd?”

“Vergeten?” Meent hij dat serieus?

“Wat moet ze vergeten?” vraagt Kim.

“Niets. Ze hoeft niets te vergeten. Laten we erover ophouden.” Erik richt zich nu weer op mij. “Zo, nu weet je wat er aan de hand is. Laten we het over iets anders hebben. Over jou bijvoorbeeld. Wat doe je tegenwoordig?”

“Nee.” Ik sla mijn armen over elkaar. Hier is duidelijk sprake van een noodsituatie. “We moeten zoeken naar een oplossing.”

“Er is maar één oplossing en dat is dat Kim teruggaat naar pa.”

Ik zucht. Wat is Erik toch ontzettend koppig. “Ze heeft al gezegd dat ze dat niet wil, dan is dat toch geen oplossing?”

“Ze heeft gekozen voor de andere oplossing en dat is hier wonen zonder Max.”

Ik zucht nog een keer heel nadrukkelijk. “En ook dat is geen oplossing. Zie je niet hoe ongelukkig ze is? Ik kan me niet voorstellen dat ze constant huilde toen je haar leerde kennen.”

Erik zegt niets en Kim veegt snel haar tranen weg.

“Toen je haar net leerde kennen was ze een vrolijke dame waarvan je precies kon zien wat ze dacht.” Daniël klinkt boos.

Mathijs knikt instemmend.

“Dan moeten we dus op zoek naar een oplossing die wel werkt.”

“Als het zo makkelijk was dan hadden we dat zelf ook wel kunnen bedenken,” zegt Erik nijdig.

“Nee, want toen hadden jullie mij nog niet.”

Erik kijkt naar mij. “Vertel op wat is jouw geniale plan?” Hij is duidelijk

nog niet overtuigd van mijn genialiteit.

“Laat me denken. Max kan hier niet wonen omdat het onveilig zou zijn. Waar zijn jullie bang voor? Ontvoering? Dat ze hem iets aandoen? Vertel.”

Ik zie Kim rillen wanneer ik alles zo expliciet zeg, maar Mathijs gaat er wel serieus op in. “All of the above, lijkt me. Dat weet je nog niet, maar ze hebben Max al een keer proberen te ontvoeren en Kim ook.”

“Geprobeerd? Is het ze ook gelukt?” Ik zie Kim wit wegtrekken en heb daarmee mijn antwoord al, toch kijk ik naar Erik. Die antwoordt knarsetandend “Ja.”

Ik voel nu zelf ook de rillingen over mijn rug lopen, maar ik probeer daar niet aan toe te geven. Zo zakelijk mogelijk zeg ik. “Dus jullie hebben goede vierentwintig uren beveiliging nodig van iemand die ook nog eens met kinderen om kan gaan.”

“Dat gaat dus niet lukken. We hebben alle ridders nodig om ‘van Hekelen’ te elimineren. Er blijven er niet genoeg over om Kim en Max te bewaken.”

“Het ging alleen om Max toch?”

Kim trekt haar schouders recht. “Inderdaad. Ik kan heel goed voor mezelf zorgen.”

Ik zie aan Erik dat hij dat graag tegen zou willen spreken, maar hij doet het niet.

“Wat nou als ik mee help?”

“Jij?” Daniël bekijkt me nog eens van top tot teen.

“Ja, ik.”

“Wat doe je eigenlijk?” vraagt hij.

“Ik ben psycholoog.”

“Echt?” vraagt Mathijs.

“Je weet niet dat je zus psycholoog is?” vraagt Kim oprecht verbaasd. “Het geeft niet Kim”, zeg ik sussend, “zoals ik eerder al zei, we komen uit een rare familie.”

“En hoe pakt een psycholoog een bloeddorstige crimineel aan? Door met ze te praten?” Daniël kan zijn lach niet meer inhouden en begint te grinniken.

“Natuurlijk niet, al zal het soms best nuttig kunnen zijn om in te schatten hoe ze in hun vel zitten. Bovendien ben ik Karate Sensei; ik geef les in Karate.”

“Impressive.” Daniël klinkt nog niet overtuigd. Hij gaat staan en wenkt me om hetzelfde te doen. Alsof ik niet door heb wat hij van plan is. Zo ontspannen mogelijk ga ik staan terwijl ik me voorbereid op een aanval. En ja hoor. Ik sta nog niet of hij probeert me met een rechtstreekse vuiststoot en voorwaartse trap op mijn knieën te krijgen. Ik zet me schrap en zet de tegenaanval in. Ik ben misschien een stuk kleiner dan hij, maar inmiddels weet ik dat dat soms juist in je voordeel werkt. Zonder al te veel moeite vloer ik hem.

Ik hoor Kim voor het eerst lachen. “Haha, nu heb je weer een vrouw onderschat.”

Daniël gromt, springt lenig op en valt me opnieuw aan. Deze keer schat hij me goed in en kost het me heel wat meer moeite om me staande te houden. Maar ik moet dit winnen. Ik moet het vertrouwen van Kim en Erik winnen anders laten ze me nooit op Max passen en terecht. Ik blok al mijn gedachten en focus me honderd procent op de tegenstander.